

ПРОЩАЛЬНЕ СЛОВО ПРО КОЛЕГУ

Не стало Олени Іванівни Масловської... Коли 1957 року кілька ентузіастів, очолюваних академіком Олександром Івановичем Білецьким (серед них — Леонід Коваленко, Іван Світличний), розпочали видання наукового журналу «Радянське літературознавство», до новоствореної редакції невдовзі приєдналася й Олена Іванівна. Тут у редакції, в Інституті літератури ім. Т.Г.Шевченка Академії наук УРСР, вона пропрацювала близько 15 років. Через її невтомні руки висококласної друкарки пройшли тисячі сторінок — саме так komponувався корпус чергового журнального номера.

У ті часи, ще в докомп'ютерну епоху, від грамотності і кваліфікації друкарки значною мірою залежала якість оригіналу, що подавався до лінотипного набору, — текст належало виготовити ідеально чистим. Швидкість, з якою бігали клавіатурою друкарської машинки пальчики нашої Леночки (тільки так усі її називали, ніжно й ласкаво), просто вражала. І при цій феноменальній швидкості — жодної помилки чи помарки! А ще Олена Іванівна володіла дивовижним хистом відчитати найхимерніший почерк. Розумна і кмітлива, вона добре засвоїла літературознавчу термінологію, інтуїтивно здогадувалася, як слід відтворити незнайомий термін, маловживане, а часом і недописане автором (або й неправильно написане) слово. Крилатим став її вислів, адресований інститутським науковцям: «Ви пишiть, а я буду ставити вам крапки над і"! Вочевидь, свого часу відмінною ученицею була школярка Леночка, — її лексичний запас, знання української мови (а тоді друкарок із таким «позитивом» було не густо) добре прислужилися в нашій редакційній практиці. Високі вимоги тоді ставилися й до передруку дисертацій, зокрема ж до авторефератів. І якщо за справу бралася Леночка, то можна було не сумніватися — усе буде виконано ідеально. І співробітники, й аспіранти Інституту літератури буквально благали Олену Іванівну взяти в роботу рукопис дисертації, адже були впевнені в бездоганності її передруку.

Машинописний «почерк» Олени Іванівни пізнавали навіть за зовнішнім виглядом сторінки: композиція заголовку та підзаголовку, культура переносів, розташування віршованих текстів — усе виявляло не тільки високу техніку, а й естетичний смак. Олену Іванівну за машинкою порівнювали з піаністом-віртуозом, а один з інститутських поетів назвав її «Бетховеном машинопису»!

Патріот журналу, вона була нам колегою, другом, неодмінним учасником колективних веселих сходин. Привітна, весела молодичка - русяві кучерики, променисті очі, кокетлива усмішка, завжди зі смаком дібране вбрання, — такою її бачимо в уяві.

Невблаганний час забирає старше покоління колишніх працівників редакції. Уже немає відповідальних секретарів Надії Вишневської та Юрія Фалька, головного редактора Ігоря Дзевєріна, його заступника Михайла Яценка... До них, у високості того світу полинула тепер і душа Олени Іванівни Масловської. Світла пам'ять тобі, Ленусю...

Колишні "радлітвіці"